

PineBook

ขอโทษที่ พ่อดีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผีเสื้อ

19

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์ไร้อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1081 ศาลาริมแม่น้ำ หนูเริ่มมากขึ้น

เพราะเรื่องวิชาทำคุณไสย แม่จึงกับจางอวี่เงินจึงพาตึงถึงปู่
ของผมขึ้นมาอย่างกะทันหัน ดูท่าว่าพวกเขาทั้งสองเองก็เริ่ม
สงสัยในตัวตนของปู่ผมเช่นกัน

รายละเอียดหลายอย่าง... เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเคย
สังเกตเห็นมาก่อน เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น พวกเขาเลย
อาศัยจังหวะนี้เปิดปากพูด

ปู่ของผมไม่เคยเปิดเผยตัวตนของตนเอง แต่ผมยังจำได้
ตอนที่กำลังจะจากกัน ความเงิบงันของเขาทำให้ผมรู้สึกว่ปู่
ยอมรับทุกอย่างแล้ว

ผมไม่รู้ว่ทำไมปู่ถึงไม่ยอมบอกทุกอย่าง แต่เขาคือปู่แท้ๆ
ของผม ในเมื่อไม่ยอมบอกก็คงมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้ไม่อาจ
พูด

ผมถอนหายใจเบาๆ “ปู่ฉันอาจมีพลังบางอย่าง ไม่ใช่แค่เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าธรรมดาแน่ละ แต่ท่านไม่เคยบอกเรื่องสำคัญใดๆ เลย ก่อนจะจากมา ฉันก็เคยถามท่านตรงๆ ครั้งหนึ่ง แต่ปู่ไม่พูดอะไรสักคำ ฉันเลยคิดว่า... เขาน่าจะมีเหตุจำเป็นบางอย่าง”

เม่าจึงกับจางอวี่เงินฟังแล้วก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ถ้าเป็นเพราะมีเหตุจำเป็นก็พอฟังขึ้นแล้ว”

เม่าจึงพูดเสริมขึ้นว่า “อาจเป็นวิชานอกกรีต? วิชานอกกรีตถูกคนในวงการฮวงจุ้ยรังเกียจมาตลอดนี่นะ หรืออาจมีเหตุผลอื่นก็ได้”

“ใครจะรู้ล่ะ” ผมพูดพลางส่ายหน้า “ฉันคิดว่าสักวันหนึ่งความจริงทั้งหมดจะกระจ่างเอง”

ระหว่างที่พูดอยู่ ผมก็ขยับมือซ้ายเป็นมุทรากระบี่ ชี้ไปที่หุ่นฟางซึ่งนอนอยู่บนพื้น แล้วตวาดเสียงต่ำว่า “ลูก!”

หุ่นฟางที่นอนอยู่กับพื้นพลันลุกขึ้นยืนตรงในทันที ตั้งตระหง่านอยู่บนโต๊ะหิน

หลังจากนั้น พวกเรากียืนรอเจียบ ๆ อยู่ข้างโตะหินต่อไป

อีกฝ่ายอาจจะมาหรือไม่มาก็ได้

หากไม่มา พนักงานขายหญิงหวังชาซาก็ทำได้เพียงรอความตาย แล้วเราค่อยดูวิญญาณภายหลัง

แต่ถ้าอีกฝ่ายมาพวกเราก็จะใช้เธอไล่ตามร่องรอยของเจ้าของกรงเล็บ

ไอ้กรงเล็บนั้นช่วยให้พนักงานขายหญิงคนหนึ่งก่อกรรมแบบนี้เจ้าตัวเปื่องหลังคงไม่ใช่ตัวดีอะไรแน่

เวลาไหลผ่านไปแต่ละนาที พวกเรารอกันจากสามทุ่มกว่าลากยาวมาจนถึงตีหนึ่ง

รอกันจนเบื่อ เกมก็เล่นไปตั้งหลายตาแล้ว แทบทุกตาเป็นจางอวีเงินที่แบกทีมจนชนะตลอด...

ถึงจะเล่นเกมอยู่ แต่ผมก็ยังจับตาดูรอบ ๆ ตัวตลอดเวลา

แม้จะไม่เห็นคน แต่สัมผัสได้ว่ารอบด้านเริ่มมีความเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ปรากฏขึ้น ...

เห็นว่าเลยตีหนึ่งมาแล้ว จางอวี่เจินเริ่มหมดความอดทน
“ผู้หญิงคนนั้นจะมาหรือไม่มากันแน่เหี้ย หรือไม่มาแล้ว?”

เม่าจิ้งยืมบาง ๆ “นายจะรื้อร่นไปทำไม”

“ผมจะไม่รื้อร่นได้ยังไงล่ะ อยากให้จบเรื่องเร็ว ๆ จะได้
ไปกินม๊อดีกต่อไป!” จางอวี่เจินพูดอย่างจริงจัง

แต่ผมกลับเอ่ยขึ้นในจังหวะนั้น “ที่จริงน่าจะมาถึงตั้งแต่
ชั่วโมงก่อนแล้วละ”

“หา? ไม่มั้ง ผมไม่เห็นทั้งคนทั้งผีเลยสักนิด”

“ใช่ ฉันก็ไม่เห็น รอบ ๆ ไม่มีแม้แต่ผีเร่ร่อนสักตัว”
พานหลิงเอ่ยเสริม

แต่เม่าจิ้งกลับพูดขึ้นอย่างฉับพลัน “หนู”

“หนู? ศิษย์พี่หมายถึงอะไรเหรอ” พานหลิงรีบถาม

ผมพูดต่อ “พวกนายไม่สังเกตกันหรือว่ารอบ ๆ ศาลาที่
เรานั่งอยู่มีหนูโผล่มาหลายตัวแล้ว”

จางอวี่เจินกับพานหลิงได้ยืนอย่างนั้นก็รีบหันไปมอง

รอบศาลามีหนูวิ่งผ่านไปมาบ้างเป็นครั้งคราวก็จริง แต่จำนวนครั้งที่โผล่มากกลับถี่เกินไปปกติ

ในเมื่อในมือผมคือกรงเล็บหนู นั้นย่อมหมายความว่า ตัวที่อยู่เบื้องหลังพนักงานขายหญิงคนนั้นต้องเป็นปีศาจหนู อย่างแน่นอน

เป็นไปได้ว่าปีศาจเฒ่าส่งหนูตัวน้อยออกมาสอดแนม...

พานหลิงขมวดคิ้ว คล้ายจะเข้าใจแล้ว “หรือว่าหนูพวกนี้เป็นปีศาจเฒ่าส่งมา?”

ผมจุกดะหรือขึ้นสูบ “ไม่ซัวร์ แต่ก็มีความเป็นไปได้ หนูเป็นสัตว์ขี้ขลาด พวกนายดูอย่างท่านฮุยก็รู้แล้ว แถวนีมีหนูวิ่งไปมาไม่หยุด แถมยังจำกัได้อยู่แค่รอบศาลา รอบๆ ตัวพวกเราสี่คนแบบนี้ไม่ปกติเลย ปกติหนูกลัวคนมาก ในที่โล่งแบบนี้ควรจะหลบหนีไม่ใช่วิ่งเข้ามาใกล้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า มีความเป็นไปได้สูงว่าอีกฝ่ายส่งพวกมันมาสอดแนม รอดูต่ออีกหน่อยก็น่าจะได้คำตอบ”

ทุกคนได้ยินดังนั้นก็พากันพยักหน้า

ไม่มีใครสนใจจะเล่นเกมต่อ ต่างก็นั่งนิ่งอยู่ในศาลา

รอได้ราวครึ่งชั่วโมง จำนวนหนูรอบศาลาก็เพิ่มขึ้นอย่าง
ฉับพลัน

เสียง “จืด ๆ” ดังขึ้นไม่ขาดสาย

จากตอนแรกที่มีแค่วิ่งผ่านประปรายไม่กี่ตัว กลายเป็น
ลึบกว่าตัว ยีลึบกว่าตัว

แม้แต่ในกองหญ้าและแนวพุ่มไม้รอบ ๆ ก็ยังเห็นดวงตา
เล็ก ๆ เป็นประกายคู่แล้วคู่เล่า

เมื่อเห็นภาพนี้ พวกเราก็มั่นใจได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า
ตัวจริงต้องมาแล้วแน่

ตอนนี้มันกำลังซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง คอยควบคุมฝูง
หนูมาล้อมพวกเรอยู่

พานหลังกวาดตามองรอบหนึ่งแล้วพูดขึ้น “หนูรอบ ๆ
เยอะขึ้นเรื่อย ๆ แถมหลายตัวยังซ่อนอยู่ในแนวพุ่มไม้ด้วย”

“ก็แค่พวกหนูตัวเล็ก ๆ เท่านั้น หนูพวกเราไม่ได้หรอก”
จางอวี่เงินเอ่ยขึ้น

แต่คำพูดของจางอวีเจินยังไม่ทันจบดี หนุรอบ ๆ ก็เริ่ม
บ่นปวน ส่งเสียง “จืด ๆ ๆ” ไม่หยุด

พร้อมกันนั้น หนุตัวหนึ่งที่อ้วนใหญ่ผิดปกติก็ส่งเสียง
“จืด” ก่อนจะพุ่งออกมาจากแนวพุ่มไม้ข้าง ๆ

มันกระโดดพรวดขึ้นสูงถึงสองเมตร อ้าปากเผยเขี้ยว
แหลมคมราวกับสัตว์ประหลาดตัวน้อย

มันจู่สายฟ้าสีดํา พุ่งตรงเข้ากัดที่ลำคอของจางอวีเจิน
อย่างโหดเหี้ยม

ท่าทางดุร้าย เสียงร้องแหลมบาดหู ทำเอาขนลุกชู

แต่ถึงอย่างนั้นหนูกียังเป็นแค่หนู ไม่จำเป็นต้องให้พวกเรา
ลงมือเลย

จางอวีเจินฟาดมือออกไปหนึ่งที

เสียง “เพียะ” ดังสนั่น

หนุอ้วนตัวนั้นถูกตบกระแทกเข้ากับเสาศาลา หัวแตก
ละเอียด ตายคาที่

แต่การตบครั้งนี้ของจางอวีเจินกลับเหมือนเป็นชนวน
ระเบิด

ฝูงหนูรอบศาลาพากันคลุ้มคลั่งขึ้นมาในทันที พวกมัน
ส่งเสียง “จี้ด ๆ” อย่างบ้าคลั่ง แล้วพากันกรูเข้าล้อมโจมตีพวกเรา
ที่อยู่กลางศาลา...

บทที่ 1082 สามเงาร่าง
แม่เฒ่าแห่งถ้ำลมดำ

ฝูงหนูที่ซ่อนตัวอยู่ตามแนวพุ่มไม้ ท่อระบายน้ำ และ
กองหญ้าแห้งริมแม่น้ำ ต่างกรูออกมาในเวลาเดียวกัน

เสียง “จืด ๆ” ดังระงม หนูจำนวนมหาศาลพุ่งออกมาจาก
ทุกทิศทุกทาง

หนูพวกนี้เป็นหนูธรรมดา แต่ในเวลานี้กลับแสดงท่าที
คลุ้มคลั่งผิดปกติ

ทันทีที่เข้าใกล้ หนูเหล่านั้นก็จะกระโดดพรวดขึ้นมา
พยายามกัดพวกเรา

กวาดตามองไปรอบ ๆ ก็เห็นฝูงหนูหนาแน่น เต็มไปหมด
ทุกที่

เมื่อเผชิญหน้ากับฝูงหนู พวกเราทั้งสี่ไม่มีใครตื่นตระหนก
แม้แต่หน่อย

ผมชักกระบี่กระบดูลาที่กลายเป็นสี่เขี้ยวจำออกมาแล้ว
เริ่มฟาดฟัน

ฟันหนึ่งครั้ง หนุตายหนึ่งถึงสองตัว ตะหนึ่งทีก็ตายไป
อีกหลายตัว

จางอวี่เงินเองก็หยิบกระบี่เหรียญทองออกมาฟาดฟัน
หนุอย่างต่อเนื่อง

เม่าจิ้งกับพานหลิงโหดที่สุด พวกเขาหยิบยันต์ขึ้นมาแล้ว
ขว้างออกไปไม่หยุด

เสียง “ตูม ๆ!” ดังสนั่น

พลั้ยันต์ระเบิดออกมาในพริบตา หนุตายเป็นกองใหญ่
ในทันที

ฝูงหนุไม่เพียงไม่อาจทำอันตรายพวกเรา แม้แต่จะฉีก
เสื้อผ้าก็ยังทำไม่ได้

เพียงไม่กี่นาที ศาลารอบด้านก็เต็มไปด้วยซากหนุ กลิ่น
คาวเลือดลอยคลุ้งไปทั่วอากาศ

และในจังหวะนั้นเองก็มีเสียงไอแผ่วเบาดังขึ้นสองครั้ง
“แค็กๆ”

พร้อมกันกับเสียงไอ ทางเดินในสวนตรงมุมโค้งก็ปรากฏ
เงาคนสามเงาขึ้นมาอย่างกะทันหัน

เมื่อสามเงานั้นปรากฏ ฝูงหนูที่กำลังล้อมโจมตีพวกเราก็ก
ส่งเสียง “จืดๆ” ก่อนจะหยุดการโจมตี

พวกมันเริ่มถอยร่นออกไปล้อมศาลาไว้รอบด้าน แต่ไม่
บุกเข้ามาอีก

ระยะค่อนข้างไกล แถมผมยังไม่ได้เปิดตาพิพม์จึงมองไม่
ชัดว่าเป็นใครบ้าง

พานหลิงหรือตาลงเล็กน้อย ก่อนจะพูดขึ้น “ปีศาจหนูสองตัว
กับผู้หญิงธรรมดาหนึ่งคน”

ได้ยินอย่างนั้น พวกเราทั้งสี่ก็ขยับก้าวไปข้างหน้าพร้อม
กัน

เมื่อสามเงานั้นค่อยๆ เข้าใกล้ ผมก็มองเห็นชัดเจนว่าใคร
เป็นใครบ้าง

ทั้งสามคนประกอบด้วยหญิงชรา ชายวัยกลางคน และ
หญิงสาววัยรุ่น

หญิงสาวคนนั้นไม่ใช่ใครอื่น คือพนักงานขายที่ผมเจอใน
ตอนกลางวัน หวังชาชา

สีหน้าของเธอซีดเผือดอย่างน่ากลัว ริมฝีปากขาวซีด
ต้องให้หญิงชราช่วยพยุงไว้แล้วค่อยๆ เดินเข้ามาทางพวกเรา

หญิงชราคับชายวัยกลางคนมีไอปิตาจแรงกล้า เห็นได้ชัด
ว่าเป็นเตรจันานเฒ่าแปลงร่างมา

แต่ชายวัยกลางคนคนนั้นแปลงร่างไม่สมบูรณ์เอาเสียเลย
แม้จะมีใบหน้าคล้ายมนุษย์ แต่รูปร่างหน้าตากลับดูยังงี้ก็เหมือน
หนูตัวมหึมา โดยเฉพาะพินหน้าคู่ใหญ่ที่ยื่นออกมาอย่างเด่นชัด

ด้านหลังยังมีหางยาวใหญ่ไว้ชนลากไปกับพื้น...

ส่วนหญิงชรา นั้น ดูเผินๆ แทบไม่ต่างจากคนแก่ธรรมดา
เธอสวมชุดไวท์ทักซ์สีดำและสวมหมวกไวท์ทักซ์

สามารถแปลงร่างได้ถึงระดับนี้ พลังบำเพ็ญน่าจะไม่ต่ำ
กว่าสองร้อยปี

พวกเราขึ้นอยู่กับศาลา ไม่ได้พูดอะไร เพียงรอให้พวกเขา
เข้าใกล้

ไม่นาน สองปีศาจหนุ่มพร้อมกับพนักงานขายหญิงก็เดิน
มาถึงหน้าศาลา

พนักงานขายหญิงมองผมด้วยสายตาเคียดแค้น แต่ไม่
พูดอะไรออกมา

ปีศาจหนุ่มวัยกลางคนมีสีหน้าดุตัน มองพวกเราด้วยแววตา
โกรธเกรี้ยว

มีเพียงหญิงชราที่อยู่ตรงกลางเท่านั้นที่ยิ้มอย่างเมตตา
ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างเป็นมิตร “โอ้หยา... การะสหายน้อยทุกท่าน
ฉันเป็นผู้อาวุโสจากถ้ำลมดำแห่งเขาต้าอู๋ นามว่าฮุยซือ ผู้คน
เรียกฉันว่าย่าฮุยซือ สาวน้อยซาซาที่อยู่ด้านหลังเป็นหลาน
สะใภ้ของฉัน วันนี้เธอล่องเกินไประมา หวังว่าสหายน้อยจะให้
อภัย ขอเพียงพวกนายช่วยถอนคำสาปบนร่างของเด็กน้อยผู้นี้ ต่อ
จากนี้ไปพวกเราจะไม่ล่องล้ำกัน ต่างคนต่างอยู่”

กล่าวจบ หญิงชราที่เรียกตัวเองว่าย่าฮุยซือก็นึกมี
ประธานคำนับให้พวกเรา

หลานสะใภ้? ซาซา?

พนักงานขายคนนั้นไปพัวพันกับปีศาจหนูได้อย่างไร

แล้วผมก็ไม่ว่าเลยว่าเขาทำอยู่กับถ้ำลมดำมีที่มาอย่างไร

ผมยังไม่รีบร้อนตอบ เพียงหันไปถามเฒ่าจึงเสียงต่ำ
“ถ้ำลมดำ... มีที่มาอย่างไรหรือ”

เฒ่าจึงได้ยินดังนั้นก็หัวเราะเยาะออกมาเบาๆ “ก็แค่
ถ้าปีศาจแห่งหนึ่งจะไปสวามิภักดิ์กับเขาไปอยู่ ต่อมาถูกพบเข้า
เลยถูกกวาดล้างไปเมื่อหลายปีก่อน ดูท่าว่าจะยังตายกันไม่หมด
ยังเหลือเศษเดนอยู่อีก...”

เป็นอย่างนี้เอง ที่แท้ก็ไม่ได้มีที่มาอะไร เป็นแค่ลูกสมุน
ใต้เขาไปอยู่เท่านั้น

ในเมื่อเป็นพวกเศษเดนก็ไม่จำเป็นต้องไวหวั่นอีกต่อไป

ผมตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ยากหน่อยนะ
อีกอย่าง ช่วงนี้ฉันกำลังต้องการหนังปีศาจที่สมบูรณ์หนึ่งผืน
ดูสภาพพวกคุณแล้วก็ถือว่าใช้ได้ทีเดียว งั้นแบบนี้ละกัน ฉันจะ

ให้พวกคุณตายแบบไม่ธรรมดา ส่วนผู้หญิงคนนี้จะเหลือวิญญาณไว้ให้ พวกคุณว่าอย่างไร”

คำพูดนี้เพิ่งหลุดออกไป สีหน้าของหญิงชราฝั่งตรงข้ามก็หม่นลงในทันที

ชายวัยกลางคนที่ยืนข้างๆ ถึงกับดีใจตาล ตวาดลั่นว่า “บังอาจ! กล้าพูดกับอาสี่ของฉันแบบนี้ อีกเดี๋ยวฉันจะฆ่าพวกแกทั้งครอบครัว!”

ขณะพูด ชายปีศาจหนุ่มยังชี้นิ้วมาทางผมอย่างหาเรื่อง

ด้านข้างนั้น พนักงานขายหญิงหวังซาซาก็เอ่ยขึ้นด้วยความแค้น “อาสี่ คือคนนี้แหละ วันนี้เขาทำให้ฉันอับอาย ช้าอย่างยิ่งแย่งกรงเล็บไปอีก ฆ่าเขาที ฉันจะได้ระบายความแค้นในใจ!”

ไต่ยีนคำพูดนี้ ผมแทบหมดคำจะพูด

ชีวิตเธอยังอยู่ในกำมือผมแท้ๆ กล้าพูดแบบนี้ต่อหน้าผมได้อย่างไร

เธอไว้วางใจหญิงชราคนนี้มากเกินไป หรือประเมินความสามารถของผมต่ำเกินไปกันแน่

ผมจะยอมให้เธอสนใจหวังนั้นหรือ

ผมไม่พูดอะไรสักคำ เอื้อมมือไปคว้าหุ่นฟางบนโต๊ะหิน
มา แล้วบีบแรงๆ

หุ่นฟางแตกยับในพริบตา กลายเป็นเศษฟางกระจัด-
กระจายเต็มพื้น

พนักงานขายหญิงหวังซาซาที่อยู่ข้างกายหญิงชราสีหน้า
เปลี่ยนฉับพลัน

ทันทีที่หุ่นฟางถูกผมบีบขยี้ เธอก็พ่นเลือดออกมาดัง
“พรวด” ดวงตาลอกกลับ หลังจากนั้นก็ทรุดลงหมดสติในทันที...

ชายวัยกลางคนเห็นเช่นนั้นก็แตกตื่นขึ้นมาทันที รีบอุ้ม
พนักงานขายหญิงแล้วร้องเรียกเสียงดัง “ที่... ที่รัก!”

บทที่ 1083 ปิศาจหญัักษ์ ได้เวลายืดเส้นยืดสายแล้ว

แม้หญิงสาววัยรุ่นคนนั้นจะกระอักเลือดจนล้มลง แต่ก็ยังไม่ถึงกับตาย

ผมไม่ได้สนใจสีหน้าท่าทางของปิศาจทั้งสองตนนั้นเลย
สิ่งที่ผมให้ความสำคัญคืออาการของพนักงานขายหญิงที่ชื่อ
หวังซาซา

เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ผมใช้วิชาทำของสาปคน จึง
จำเป็นต้องสังเกตผลหลังจากลงมือให้ชัดเจน

จากที่ดูตอนนี้ ผลลัพธ์ก็แค่ระดับธรรมดา และนี่อีกฝ่าย
ยังเป็นเพียง ‘คนธรรมดา’ ที่รู้วิชามารนิดหน่อยเท่านั้นด้วย

ถ้าเปลี่ยนเป็นผู้ฝึกตนที่มีระดับพลังใกล้เคียงกันหรือ
คนในวงการฮวงจุ้ยที่มีวิธีรับมือ ผลลัพธ์ของวิชาทำของจะ
ออกมาเป็นแบบไหนกัน

ขณะที่ผมกำลังครุ่นคิดอยู่ ยาฮูยซื่อก็ทำหน้าบึ้งตึงทันที ก่อนจะเอ่ยเสียงแข็ง “สหายทำเลยเถิดเกินไปแล้วนะ นี่นาย กำลังดูแคลนฉัน ยาฮูยซื่อแห่งถ้ำลมดำอยู่นั้นหรือ”

ไต้ยิ่นเซ่นนั้น ผมก็ได้สติกลับมา มุมปากยกยิ้มเย็น “แก่นับเป็นตัวอะไรฉันถึงต้องให้หน้าล่ะ อย่าว่าแต่ถ้ำลมดำของพวกแกถูกกวาดล้างไปแล้วเลย ตอนนี้แกก็เป็นแค่เศษซากที่หลงเหลืออยู่เท่านั้น ต่อให้เป็นปีศาจที่นายของแกส่งลงมาจากเขาไปอยู่ ฉันก็ไม่สนใจเหมือนกัน”

ยาฮูยซื่อไต้ยิ่นดั่งนั้นก็คำรามต่ำเสียงหนึ่ง “ช่างกล้านัก! ถ้ำลมดำของฉันแม้จะไม่รุ่งเรืองเหมือนก่อน แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่เด็กมนุษย์อย่างแกจะมาดูหมิ่นได้ตามใจ คึ้นนี่ฉันจะทำให้แกรู้ถึงผลลัพธ์ของการล่วงเกินตระกูลฮูยแห่งถ้ำลมดำ!”

ทันทีที่พุดจบ ใบหน้าของยาฮูยซื่อก็เริ่มบิดเบี้ยว ดวงตาหนูคู่หนึ่งปรากฏขึ้น

ทิวร่างระเบิดไอบีศาจสีเขียวเข้มออกมาเป็นระลอก

ไอบีศาจนั้นส่งเสียงหึ่งกึกก้อง ก่อนจะกระเพื่อมออกไปรอบด้านราวกับคลื่นทะเล

ชั่วพริบตา นั้น ฝุ่นทรายและก้อนหินปลิวว่อน ก่อนจะพัด
ถาโถมเข้ามาทางพวกเรา

“ระวังกันด้วย!” ผมรีบตะโกนเตือน พร้อมกับสะบัดกาง
ร่มดำตั้ง “ฟืบ”

เม่าจิ้งกับพานหลิงรวมถึงคนอื่น ๆ ก็ถอยร่นในทันที หลบ
เข้ามาอยู่ด้านหลังผม

ความสามารถของร่มดำไม่จำเป็นต้องอธิบายมาก ไอปี้ศาจ
ที่สิ้นสะเทือนเข้ามาถูกขวางเอาไว้ได้ทั้งหมด

เมื่อพลังปีศาจจางหาย ทุกคนก็พร้อมใจกันชักอาวุธ
เตรียมลงมือทันที

แต่ในจังหวะที่พวกเรากำลังจะลงมือกลับเกิดความผิดปกติ
ขึ้น

ภายนอกศาลา ฝูงหนูที่รวมตัวกันอยู่พลันเกิดการ
เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน หนูอ้วนพีเหล่านั้น หลังจากถูก
ไอปี้ศาจพัดใส่ก็พากันส่งเสียง “จี้ด ๆ” ด้วยความเจ็บปวด

ไอบีศาจแผ่ปกคลุมทั่วร่าง และร่างกายของพวกมันก็
เปลี่ยนแปลงด้วยความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

หนูแต่ละตัวขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นหนูยักษ์ขนาดเท่า
สุนัขล่าเนื้อ ข้ายังดูดูร้ายและคลุ้มคลั่งอย่างยิ่ง

ดวงตาของพวกมันเปลี่ยนเป็นสีเขียวเข้ม

เสียง “จืด ๆ” ดังระงมไม่ขาดสาย จำนวนอย่างน้อยก็มี
สี่ห้าสิบตัว

เมื่อทุกคนเห็นหนูยักษ์ที่เกิดการกลายพันธุ์ขึ้นรอบด้าน
ต่างก็หรีดร้องพร้อมกัน

จางอวีเจินเป็นคนเปิดปากพูดขึ้นทันที “โอวโถ้วโถ้ว
ครึ่งเดือนกว่าแล้วที่ไม่ได้ลงมือ วันนี้จะได้เอาหนูพวกนี้มา
ยัดเส้นยัดสายสักหน่อยพอดี!”

พูดจบ จางอวีเจินก็ชักกระบี่เหรียญทองแล้วพุ่งออกจาก
ศาลาอย่างรวดเร็ว

พวกเราที่เหลือก็ไม่พูดพรั่ ต่างชักอาวุธออกมาเช่นกัน

พานหลังถือกระบี่ไม้ท้อเอ่ยเสียงต่ำ “พี่เจียง ศิษย์พี่
พวกเราลงมือกันเถอะ!”

เม่าจิ้งเองก็เสริมขึ้นมา “ระวังหางกับดวงตาของพวกมัน
ด้วย”

ผมจ้องไปที่ปีศาจหนูวัยกลางคนและยาฮูซู่ชื่อก่อนเอ่ย
ขึ้นว่า “เหลือสองตัวนั้นให้ฉันด้วย อย่าทำหนึ่งของพวกมัน
เสียหายเด็ดขาดล่ะ ฉันต้องการแบบสมบูรณ์”

ขณะพูด พวกเราสามคนก็พุ่งออกจากศาลา

หนูยักษ์หลายตัวรอบด้านส่งเสียงคำราม “จี้ด ๆ” ก่อนจะ
พุ่งเข้าใส่จางอวี่เงินที่อยู่แนวหน้าทันที

จางอวี่เงินถือกระบี่เหรียญทอง ใช้ท่าฟาดกวาดเต็มกำลัง
ต่อยด้วยหมัดระเบิด ชัดหนูยักษ์ล้มลงสองตัวในพริบตา

หนูขนาดเท่าสุนัขล่าเนื้อเหล่านั้น แม้มากมายก็ดูใหญ่โต
น่ากลัว แต่แท้จริงแล้วก็เพียงพลังปีศาจที่ห่อหุ้มร่างเอาไว้

เมื่อถูกจางอวี่เงินชดล้ม พลังปีศาจก็สลายไป และพวกมัน
ก็กลับกลายเป็นหนูธรรมดาอีกครั้ง

ทางฝั่งของผมเอง ตอนนี่ต้องรับมือกับหนูยักษ์สี่ตัว

ผมชักแสบกระดุกงูออกมาฟาดตั้ง “เพี้ยะ”

ผมฟาดหนูยักษ์ตรงหน้าล้มลงไปสองตัว ส่วนอีกสองตัว
อ้อมซ้ายขวาเข้าจู่โจม

ผมยกเท้าถีบตรงใส่ตัวหนึ่งจนกระเด็น ก่อนชักกระบี่
กระดุกปลาออกมาด้วยมืออีกข้าง แล้วแทงเข้าไปที่ดวงตาของ
หนูยักษ์ตัวที่สี่

ความเจ็บปวดทำให้มันร้อง “จืดๆ” อย่างโหยหวน ไอปีสาจ
รู้ไหลออกมารวดเร็ว จากนั้นก็ล้มลงและกลับคืนสู่ร่างเดิม

ทางฝั่งพานหลังกับเม่าจิ้งก็ไม่ต่างกัน

เมื่อต้องรับมือกับหนูยักษ์พวกนี้ก็แทบไม่มีแรงกดดัน
ใดๆ กระหน่ำฆ่าอยู่ฝ่ายเดียว

แม้ฝูงหนูพลั้งปีศาจพวกนี้จะมีจำนวนมากถึงสี่ห้าสิบตัว
แต่ที่จริงยังไม่พอให้เราสี่คนได้อุ่นเครื่องด้วยซ้ำ

สมัยก่อนตอนที่พลังบำเพ็ญของพวกเรายังตื่นขึ้น ก็
สามารถรับมือกับฝูงสุนัขที่ราชาหมาดำ เขยแห่งหุบเขาหวงเจี๋ยน
ควบคุมได้แล้ว

เพราะฉะนั้นหนูยกเข้าในตอนนี้ละ ไม่คณามือสักนิด

ปีศาจหนูเผ่าที่อยู่ไม่ไกลเห็นเข้าก็สีหน้าเคร่งเครียดขึ้น

ปีศาจหนูวัยกลางคนเองก็ลุกขึ้นยืนในเวลานั้น โอปีศาจ
เผ่าซ่านท้าวร่าง

ทรงเล็บหนูอันแหลมคมปรากฏขึ้น หางไร้ขนด้านหลังชู
สูง มันเล็งพวกเราแล้วส่งเสียง “จืด” พลังพุ่งเข้ามา

ยังไม่ทันเข้าใกล้ หางด้านหลังของมันก็ยืดยาวออกมา
ก่อนจะฟาดใส่จางอวีเจิน

เห็นเช่นนั้น ผมก็ยกมือสะบัดแส้กระดูกงูออกไป

เสียง “เพียะ” ดังสนั่นกลางอากาศ

แส้ของผมปะทะเข้ากับหางของอีกฝ่ายเต็มๆ

เส้นนี้ทำให้ปีศาจหนูเสียโอกาสที่อุตสาหะลอบลงมือ ซ้ำยัง
ทำให้จางอวี่เงินเดือดดาลอีก

“โอ้วโด้วโด้ว แกกล้าลอบโจมตีฉันนะ!”

ขณะพูด พลังทั่วร่างเขาก็พุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

หากยังไม่เปิดประตูลิขิต พลังบำเพ็ญของจางอวี่เงิน
ก็แตะถึงระดับแกนจิตแล้ว และยังมีเค้าลางว่าจะทะลุขึ้นสู่ชั้นกลาง
ด้วย

ภายใต้การขัดเกลาของลุงจางซาน ต้องยอมรับว่าเขา
พัฒนาได้อย่างรวดเร็วและก้าวกระโดดจริงๆ

จางอวี่เงินหมุนตัว แล้วพุ่งตรงไปยังปีศาจหนูวัยกลางคน
หมายจะเข้าดวลตัวต่อตัว...

บทที่ 1084 บดขยี้ อัดยับ

ปีศาจหนูวัยกลางคนเห็นจางอวีเจินพุ่งเข้ามาก็ยกกรงเล็บ
แหลมคมขึ้นฟาดใส่ทันที

จางอวีเจินยกกระบี่ขึ้นรับ พร้อมตะโกนเสียงดัง “มังกร
สลัดันไร้พ่าย!”

ปีศาจหนูยกกรงเล็บทั้งสองขึ้นขวาง

เสียง “ปึง” ดังสนั่น

กระบี่ของจางอวีเจินทำให้ปีศาจหนูวัยกลางคนถอยกรูด
เห็นได้ชัดว่าเขาใช้วิชาไดวิชาหนึ่งเข้าเสริม

ไม่เช่นนั้น ด้วยระดับพลังบำเพ็ญในตอนนี้ย่อมไม่มีทาง
กดข่มปีศาจหนูวัยกลางคนตัวนี้ได้แน่

ทางฝั่งพวกเราสามคน แม้จะถูกหนูยักษ์หลายสิบตัวล้อม
เอาไว้ แต่ก็ยังเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น

ในตอนนีพวกเราทั้งสามคนฝ่าวงล้อมออกมาได้สำเร็จ
แล้ว หนูยักษ์หลายสิบตัวแทบถูกสังหารจนหมดสิ้น

ผมสะพายร่มดำกับกระบี่จ่านเสียดลิววิน มือซ้ายถือ
แส้กระดูก มือขวากำกระบี่กระดูกปลา มุ่งหน้าเข้าใส่ย่าฮุยชื่อ
โดยตรง

ย่าฮุยชื่อเองก็เห็นแล้วว่าพวกเราไม่ธรรมดา ในเวลานั้น
เธอเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เด็กหนุ่มฝีมือดีจริง ไม่แปลกใจ
เลยว่าทำไมถึงได้รอดดี ไม่เห็นฉันอยู่ในสายตา ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ฉันจะกินพวกแกให้หมด จะได้บำรุงร่างกายไปในตัว!”

ขณะพูด ย่าฮุยชื่อเบิกตากว้าง

ชั่วพริบตานั้นราวกับมีดวงตาปีศาจปรากฏขึ้น แรงกดดัน
ทางจิตวิญญาณอันประหลาดตาโถมเข้ามา

แต่โชคดีที่พวกเราเตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว ก่อนหน้านี้เฝ้าจึง
ได้เตือนเอาไว้จึงไม่มีใครสบตาเธอโดยตรง

ดังนั้นแรงกดดันทางจิตวิญญาณนี้จึงส่งผลต่อพวกเราได้
อย่างจำกัด

พานหลังเห็นดังนั้นก็ยกมือร้ายอาคมทันที “เก้าดารา
เคลื่อนขยับ ฟาดินขับแสง สุสานสว่าง วิญญาณไสว อาคม
แสงวิญญาณ เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

แสงสว่างจ้าพลันระเบิดออกมา

ยาฮูยี่ห้อที่จ้องพวกเราด้วยดวงตาหนูกถึงกับรีบหลับตา
พร้อมร้องลั่น “อ้าก! ตาฉัน!”

แรงกดดันทางจิตวิญญาณอันรุนแรงสลายหายไปทันที

ผมกับเม่าจึงพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ยังไม่ทันเข้าใกล้ ผมก็สะบัดแส้ฟาดออกไปก่อน

เสียง “เพียะ” ดังสนั่น

แส้ฟาดลงบนศีรษะของยาฮูยี่ห้อเต็มแรง

“โอ้ยยย!”

ยาฮูยี่ห้อร้องโหยหวนอีกครั้ง ถูกฟาดจนร่างโอนเอน...

“อาสี่!”

ปีศาจหนูวัยกลางคนร้องอุทานด้วยความตื่นตระหนก

ทั้งที่ตอนนี้ตัวมันถูกจางอวีเจินกดข่มเอาไว้อย่างแน่นหนา
กลับยังพะวงถึงยาฮุยซื่ออยู่

ถัดจากนั้น แม่จิ้งกระโดดถีบเต็มแรง

เสียง “พล๊ก” ดังสนั่น

เท้าของเขาถีบเข้าที่อกของยาฮุยซื่ออย่างจังจนเธอ
กระเด็นลอยออกไปทันที

หากไม่ใช่เพราะผมสั่งไว้ก่อนว่าต้องการหนึ่งปีศาจที่
สมบูรณ์ แม่จิ้งคงใช้กระบี่ฟาดลงไปตั้งแต่เมื่อครู่เพื่อจบชีวิต
ยาฮุยซื่อไปแล้ว

หลังจากถูกถีบกระเด็น ยาฮุยซื่อถึงได้ลืมตาขึ้นอีกครั้ง

แม้เธอจะมีพลังปีศาจไม่ด้อยไปกว่าพวกเรา แต่ก็แค่
‘ไม่ด้อย’ เท่านั้น

วิเคราะห์จากพลังปีศาจแล้ว ระดับของเธอพอๆ กับผม

ด้วยพลังบำเพ็ญแค่นี้ หากผมลงมือคนเดียวก็ยังมั่นใจว่า
สามารถอัดเธอล้มได้

ยิ่งตอนนี้พวกเราหลายคนร่วมมือกัน มีอาวุธครบมือ ข้า
ยังประสานงานกันได้อย่างลงตัว ดังนั้นพลังโดยรวมของพวกเรา
จึงไม่ใช่สิ่งที่ยาฮูยชื่อจะต้านทานได้เลย

ที่ผ่านมา พวกเราเผชิญหน้าแต่กับผีร้าย ปีศาจทรงพลัง

พอมารู้จักศัตรูที่ระดับใกล้เคียงกันแบบนี้เลยรู้สึกเหมือน
กำลังรังแกฝ่ายตรงข้ามเสียมากกว่า

หลังจากยาฮูยชื่อถูกเม่าจิ้งถีบล้มก็รีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

เมื่อวิสัยทัศน์กลับมา หางหนูของเธอก็ฟาดใส่ผมที่กำลัง
พุ่งเข้าไปข้างหน้าในทันที

คราวนี้ผมไม่หลบ

ผมจ้องหางหนูที่ฟาดเข้ามา ก่อนจะคว้ามันเอาไว้แล้ว
กระชากไปด้านหลังอย่างแรง

“มานี่!”

ปีศาจหนูไม่ใช่ปีศาจที่โดดเด่นด้านพลังกำลัง เธอจึงถูก
ผมตั้งจนเสียหลัก ล้มคว่ำลงกับพื้นทันที

เม่าจึงรีบก้าวตามมา ไม่เปิดโอกาสให้เธอได้ใช้กลอุบาย
ใดๆ อีก

หมัดหนึ่งซัดใส่ใบหน้าของย่าฮุยชื้อเต็มแรง

“อ้าก!”

ย่าฮุยชื้อกรีดร้องอีกครั้ง พื้นหน้าถึงกับหลุดกระเด็น
ออกมาหนึ่งซี่

อีกด้านหนึ่ง พานหลิงไปช่วยจางอวีเจิน

เดิมทีจางอวีเจินก็กดข่มปีศาจหนูวัยกลางคนเอาไว้ได้อยู่
แล้ว เมื่อมีพานหลิงเข้าไปช่วย อีกฝ่ายยิ่งไร้เรี่ยวแรงจะตั้งรับ

แต่ทุกคนต่างยังมีมือเอาไว้ ไม่มีใครลงมือสังหาร ไม่ใช่
แม้แต่ยันต์อาคม...

สาเหตุหลักก็เพราะผมกำชับเอาไว้ก่อนแล้วว่าต้องการ
หนังปีศาจที่สมบูรณ์

ทางฝั่งนี้ ผมกับแม่จิ้งสลัดกันลงมือ ชดยาฮุยซื้อไม่ยั้ง
หมดแล้วหมดเล่า

ความเจ็บปวดทำให้เธอร้อง “อ้ากๆ โอ๊ยๆ” ไม่ขาดปาก
จนแทบไม่เหลือเรี่ยวแรงจะต่อต้าน

สุดท้าย แม่จิ้งถีบเข้าไปอีกครั้ง

ยาฮุยซื้อกระอักเลือดออกมา พลั้งลดฮวบลงไปชั้น

ขณะที่ผมกำลังจะลงมือปิดฉาก ปีศาจเผ่ากลับยัดหาง
ออกไปพันเข้ากับลำคอของพนักงานขายหญิงที่นอนหมดสติอยู่
ไม่ไกล จากนั้นก็เหวี่ยงมาทางนี้สุดแรง

ร่างของหญิงคนนั้นถูกเหวี่ยงตรงมาทางผมกับแม่จิ้ง

พวกเราทั้งสองเห็นเช่นนั้นก็รีบเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้าง

พนักงานขายหญิงศีรษะกระแทกเข้ากับก้อนหินสี่เหลี่ยม
ข้างทางอย่างจัง เธอศีรษะแตก เลือดไหลไม่หยุด

ปีศาจหนูยักษ์กลางคนที่ถูกชดจนไอเป็นเลือดเห็นภาพนั้น
เข้าก็หน้าถอดสี

“อาสี่ อา...ทำร้ายภรรยาของผมทำ...”

ยังพูดไม่ทันจบ จางอวี๋เงินก็ซัดหมัดเข้าใส่ลำคอของมัน
อย่างจัง

เสียง “กร๊อบ” ดังลั่น คอของมันหักในพริบตา

เลือดพุ่งออกจากปากและจมูก ดวงตาถลน ร่างสั่นเกร็ง

มันสาลักเลือด ก่อนจะทรุดลงและสิ้นใจในทันที ไอปี้ศาจ
รอบกายค่อยๆ สลายไป

ย่าฮุยซื้อไม้แม้แต่จะเหลียวมอง เธออาศัยจังหวะนั้นหัน
หลังแล้ววิ่งหนีไปทางท่าเรือ

ผมกับเม่าจึงไล่ตามไปติดๆ

ระหว่างวิ่ง เธอยังเอ่ยปากว่า “สหายน้อย คืบนี้ฉันล่องเกิน
ไปมาก ขอโปรตไ้ชีวิตด้วยเถิด วันหน้าฉันจะตอบแทนแน่นอน”

ผมกับเม่าจึงไม่ลดความเร็วลงสักนิด

ผมแค้นเสียงเย็น “ตอบแทน? จะมาแก้แค้นละสิไม่ว่า คืบนี้
แกกล้ำมาที่นี้ก็ต้องเตรียมใจรับความตายไว้แล้ว...”

พวกเราทั้งสองเร่งความเร็วขึ้นอีก

ยาฮูยเชื่อเห็นว่าหมีไม่พ้นก็ระเบิดไอปีสตาจออกมาทั่วร่าง
ก่อนจะแปลงกายเป็นหนูขาวขนาดเท่าแมวป่า ฟุ้งหนีไปข้างหน้า
ด้วยความเร็วที่มากขึ้น

พูดตามตรง หากเธอแปลงร่างหมีตั้งแต่แรก ผมกับเม่าจึง
คงไล่ตามไม่ทันแน่ๆ แต่ถึงคิดจะหนีตอนนี้ละ ก็สายเกินไปแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังเลือกทิศทางหลบหนีผิดมหันต์

หมีทางไหนไม่หนี ดันวิ่งไปทางที่อาจารย์กำลังตกปลา
อยู่... นี่แทบไม่ต่างอะไรกับการวิ่งไปหาความตายด้วยตัวเองเลย

บทที่ 1085 ยัวโมโหอาจารย์ นักตกปลาหัวร่อน

ฝูงหนูรอบ ๆ กระจัดกระจายหนีไปนานแล้ว ยาฮุยซื้อที่แปลงร้าง เป็นหนูขาวตัวมหึมาวิ่งพรวดไปข้างหน้าไม่หยุด ความเร็วสูงมาก แต่กลับมุ่งหน้าไปยังจุดตกปลาของอาจารย์พอดี

พวกเราไล่ตามไปได้ราวหลายสิบบเมตรก็เห็นว่าตรงท่าเรือ มีชายชรารูปร่างผอมดำคนหนึ่ง ในมือของเขาถือคันเบ็ด กำลังนั่งตกปลาอยู่

ชายชราผอมดำมีสีหน้าหม่นหมอง ตะกร้าใส่ปลาว่างเปล่า แม้แต่เกล็ดก็ไม่มีสักชิ้น เขาทำได้เพียงกำคันเบ็ดแน่น จ้องท่อนเรืองแสงกลางคืนไปพลาง สับบุหรี่แก่งุดหงิดไปพลาง

ไม่ใช่ใครอื่น นั่นคืออาจารย์ผมเอง

ทันใดนั้น ท่อนเรืองแสงขยับไหวเบา ๆ สองครั้ง สีหน้าหม่นหมองของอาจารย์ก็ฉวยแววดีใจขึ้นมาทันที ถึงกับหยุดสับบุหรี่ มือทั้งสองกำคันเบ็ดแน่น พร้อมยกเบ็ดทุกเมื่อ

“เหมือนจะเป็นอาจารย์ของนาย ผู้อาวุโสซ่งนะ”

พอเม่าจิ้งพูดขึ้น ผมก็รีบเอ่ยเสียงเบา “อย่าเพิ่งพูด
อาจารย์ฉันนั่นแหละ...”

สิ่งที่อาจารย์เกลียดที่สุดเวลาตกปลาคือมีคนมารบกวน
ถ้ายังไม่ได้ปลาก็ดีไป แต่ถ้ามีสัญญาณบางอย่างแล้วสุดท้าย
ปลาหลุดขึ้นมามากก็ รับรองว่าอาจารย์เดือดจัดแน่นอน

ยาฮุยซื้อต้นเลือกหนีผิดทาง วิ่งตรงมาทางที่อาจารย์
กำลังตกปลาอยู่ซะได้

มันวิ่งไปก็ร้อง “จืดๆ” ไปด้วย เสียงดังลั่นไม่หยุด แม้
อาจารย์จะไม่ได้หันมามอง แต่ก็เริ่มหงุดหงิดอย่างชัดเจน

ทว่าท่อนเรืองแสงยังขยับอยู่ เห็นได้ชัดว่ามีปลากำลังกิน
เหยื่อ อาจารย์จึงผินใจไม่ขยับตัว

หนูขาวตัวใหญ่ยังคงวิ่งเข้าไปใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

ในจังหวะนั้นเอง อาจารย์สะบัดคันเบ็ดขึ้นอย่างแรง
ท่วงท่าสวยงามสุดๆ

เสียง “ฟืบ” ดังขึ้น

แต่สุดท้ายก็...ตกได้เพียงความว่างเปล่า ไม่มีอะไรติด
ขึ้นมาเลย

เห็นภาพนี้ ผมรีบยกมือขวางเม่าจิ้งทันที

“ไม่ตามต่อแล้วเหอ” เม่าจิ้งถามด้วยความงง

เขายังไม่รู้จักอาจารย์ผมดีพอ เพราะตอนนี้ไม่จำเป็นต้อง
ตามแล้ว ตามไปก็ไม่มีประโยชน์ ปลาหลุดจากเบ็ดแบบนี้ หนูเผ่า
นี่โดนอาจารย์ชดตายนั่นเอง

ผมตอบกลับเสียงเบา “ดูเอาเถอะ...”

ทันทีที่ผมพูดจบ อาจารย์ก็หันขวับกลับมา สีหน้าเต็มไปด้วย
ความโกรธเกรี้ยว

หนูขาวตัวใหญ่อย่างย่าฮุยซื่อยังคงร้อง “จืดๆ” ไม่หยุด
พร้อมวิ่งตรงไปทางอาจารย์

ตรงนั้นมีท่อระบายน้ำขนาดใหญ่ หากมันหลุดเข้าไปได้
โอกาสรอดแทบจะร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่แล้วอาจารย์ก็พ่นกันบูห์รึ ก่อนสบถด่าลั่น “ไอ้แม่ย้อย
จันเสียปลาตัวยาวเป็นเมตรเลยเห็นไหมเนีย!”

พูดจบ อาจารย์ก็ยกคันเบ็ดขึ้นแล้วสะบัดออกไป

เสียงรอกดัง “ซี่ ๆ ๆ” สายเบ็ดพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว
ตะขอวาดเป็นเส้นโค้งกลางอากาศ

และในวินาทีนั้นเอง มันก็เกี่ยวเข้าที่ปากของยาฮูยื้อ
อย่างแม่นยำพอดี

ความแม่นยำเช่นนี้ ท่วงท่าการเหวี่ยงคันเบ็ดแบบนี้
เรียกได้ว่าเป็นสุดยอดฝีมืออย่างแท้จริง

ภาพนี้ทำให้ผมนึกถึงครั้งแรกที่ได้เจออาจารย์ ตอนที่เขา
ใช้ตะขอเบ็ดขนาดใหญ่ตกผี...

“อ้าก!”

ยาฮูยื้อร้องโหยหวน รีบแปลงร่างกลับเป็นมนุษย์
พยายามยกมือจะดึงตะขอออกจากปาก

แต่อาจารย์ไม่เปิดโอกาสให้มันได้ทำเช่นนั้น เขากระชาก
คันเบ็ดอย่างแรง แล้วเหวี่ยงมันไปมา

“ปัง!”

ย่าฮุยชื้อถูกเหวี่ยงล้มลง ก่อนจะกระแทกพื้นอย่างจัง
และยังไม่ทันได้ลุกขึ้น ก็ถูกฟาดซ้ำอีกครั้ง

“ปัง ๆ ๆ!”

เสียงกระแทกดังต่อเนื่องไม่หยุด ย่าฮุยชื้อ ปีศาจจาก
ถ้ำลมดำถูกอาจารย์ชัตราวกับเป็นของเล่น

อาจารย์ฟาดไปด่าไปไม่หยุด “ไอ้สัตว์นรก หนูสวะ ปลา
จิ้น... ปลายาวเป็นเมตรของจิ้น!”

ผมกับเม่าจิ้งที่ยืนดูอยู่ไม่ไกลออกไปทั้งตัว

ไม่นานก็ได้ยินเม่าจิ้งเอ่ยขึ้นว่า “อาจารย์ของนายดูจะ
หัวร้อนกว่าที่ฉันคิดไว้นิดหน่อย...”

นี่เรียกว่าหัวร้อนนิดหน่อยอะ

ถ้าใครกล้าไปรบกวนอาจารย์ตอนตกปลา ต่อให้เป็น
เทพเจ้าก็ยังโดนชดสั๊กหมัดสองหมัด

ผมหันไปบอกแม่จิ้งเสียงเบา “ถึงได้บอกไว้ว่าไม่ต้อง
ตามต่อ รอให้อาจารย์ระบายเสร็จก่อนค่อยเข้าไปกัน”

แม่จิ้งพยักหน้ารับ

ในจังหวะนั้นเอง ผมก็เก็บสั๊กกระดูก และกระบี่กระดูก
ปลาเข้าที่

พร้อมกันนั้น จางอวี๋เงินกับพานหลิงก็เดินเข้ามาจาก
ด้านหลัง

“พี่เจียง พี่เมา จัดการเรียบร้อยแล้ว”

“พี่เจียง ศิษย์พี่ จะจัดการวิญญาณสองดวงนี้ยังไงดี...”

ไต้ยินดังนั้น พวกเราจึงหันกลับไปมอง

ก็เห็นจางอวี๋เงินกับพานหลิงลากวิญญาณมาคนละดวง

ดวงหนึ่งเป็นวิญญาณของปีศาจหนู รูปร่างเป็นหนูดำ
ตัวใหญ่

อีกดวงหนึ่งเป็นวิญญาณของพนักงานขายหญิง

เธอถูกยาสุยซื้อเหวี่ยงกระแทกก้อนหินเขี้ยวจนหัวแตก
ตายคาที่

“ดีเลย จะได้สอบถามดูว่ามีเศษซากพรรคพวกเหลืออยู่
อีกไหม”

จางอวี๋เงินกับพานหลิงเร่งฝีเท้าเข้ามาทันที

อีกด้านหนึ่ง อาจารย์ซัดจนหน้าใจแล้ว

ยาสุยซื้อนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ร้องขอชีวิตไม่หยุด
“ท่านปรมาจารย์ โปรดเมตตา โปรดเมตตา...”

อาจารย์เดินเข้าไปหา มองยาสุยซื้อที่ใกล้ตายด้วย
สายตาไร้ปราณี “เมตตาแม่แกสิ!”

พูดยังไม่ทันจบดีก็เตะหัวของยาสุยซื้ออย่างแรงจนหัว
ระเบิดตายในที่เดียว

ยาสุยซื้อ ปิศาจเฒ่าแห่งถ้ำลมหดจบชีวิตลงด้วยการถูก
อาจารย์เตะตาย

แต่ความตายไม่ใช่จุดจบ วิญญาณสลายต่างหากคือ
บทสรุป

หลังจากยาฮูยซื้อตาย อาจารย์ก็เอื้อมมือไปคว่ำร่างของ
มันแล้วตะโกนเสียงดัง “ออกมา!”

วิญญาณหนูขาวดวงหนึ่งถูกดึงออกมาในพริบตา

อาจารย์บีบคอวิญญาณหนูขาวนั้นไว้ สีหน้าโหดเหี้ยม

วิญญาณของยาฮูยซื้อดี้นรนไม่หยุด มองอาจารย์ด้วย
แววตาหวาดกลัว “ท่านปรมาจารย์ ขอท่านโปรดไว้ชีวิตวิญญาณ
น้อยๆ นี่เถิด หากวิญญาณยังอยู่ อย่างน้อยก็ยังมีโอกาส
กลับชาติมาเกิด”

แม้อาจารย์จะหัวร้อน แต่เขาไม่ใช่คนสะเพร่า ขณะที่
บีบคอวิญญาณของยาฮูยซื้อไว้ก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า
“เดี๋ยวฉันถามอะไรแกก็ตอบตามนั้น ถ้ากล้าพูดอ้อมค้อมหรือ
โกหก ฉันจะบีบแกให้สลายทันที เข้าใจไหม”

ยาฮูยซื้อเห็นท่าทางอาจารย์ราวกับนักเลงอันธพาลก็
พยักหน้ารัวๆ “เข้าใจแล้วๆ ...”

บทที่ 1086 พนักงานขายหญิง
สรุปใครรักใครบ้าง

ย่าฮุยซื้อจากถ้ำลมดำถูกอาจารย์บีบคอควบคุมความ
เป็นตายตามอำเภอใจ

อาจารย์ไต้ยินย่าฮุยซื้อพุดอย่างนั้นก็ถามขึ้นว่า “แกมา
จากไหน มาทำอะไรที่นี่”

“ฉัน...เป็นปีศาจน้อยจากถ้ำลมดำแห่งเขาต้าอู๋ ชื่อ
ย่าฮุยซื้อ ฉันกับหลานชายลงจากเขามาหลบภัยที่เมืองซานก่อก่อน
ดวงดาวจะเคลื่อนตำแหน่ง...”

ย่าฮุยซื้อหวาดกลัวอย่างถึงที่สุด

อาจารย์ฟ่งจบก็หรีดตาลึกน้อย “ถ้ำลมดำเหวอ ฉันจำ
ได้ว่าที่นั่นหายไปตั้งแต่สิบปีก่อนแล้วนี่”

ย่าฮุยซื้อริบปักหน้า “ใช่ๆ ที่นั่นหายไปแล้ว แต่ถ้าบริเวณนั้นเหมาะให้พวกเราอยู่อาศัยมาก ช่วงไม่กี่ปีก่อนฉันจึงกลับไปอาศัยอยู่ที่นั่นต่อ

“ปีที่แล้วเพราะดวงดาวเคลื่อนตำแหน่ง ฉันกับหลานชายจึงลงจากเขามาที่เมืองซาน ตั้งใจจะใช้ชีวิตบั้นปลายแบบคนธรรมดาในเมืองนี้ แต่หลานชายฉันกลับไปหลงรักหญิงมนุษย์คนหนึ่งเข้า วันนี้ฉันเองก็ถูกหลานชายกับผู้หญิงคนนั้นหลอกล่อบอกว่ามีคนรังแกเธอ ให้ฉันมาช่วยทวงความยุติธรรมหน่อย ฉันมาที่นี่โดยไม่รู้เหตุผลต้นปลาย สุดท้ายเลยล่วงเกินพวกท่านเข้า ขอพวกท่านโปรดไว้ชีวิตฉันด้วยเถิด หากจะฆ่าก็ฆ่าหลานชายหรือหญิงมนุษย์คนนั้นก็ได้...”

ทันทีที่ย่าฮุยซื้อพูดจบ วิญญาณหนูดำตัวใหญ่ที่ถูกจางอวี่เงินกำไว้ในมือก็เอ่ยโต้ขึ้นทันที “อาสี่ ตลอดหลายปีมานี้ผมรับใช้อาสุตกำลั๋ง คอยจับคนมาต้มเนื้อให้กินเสมอ แต่วันนี้อา กลับใช้ซาซาเป็นโล่กำบังเพื่อเอาชีวิตรอด จนเป็นเหตุให้เธอต้องตาย ในท้องของเธอยังมีลูกของผมอยู่ด้วย และทั้งที่เรา ก็ตายกันหมดแล้ว แต่อากลับพูดแบบนี้เพียงเพราะอยากรอดอยู่คนเดียว!”

หนูดำตัวนั้นตะโกนเสียงดัง

ไต่ยีนแบบนี้ ผมแทบระเบิดอารมณ์

ผู้หญิงคนนั้นตั้งครรภ์อยู่นั้นหรือ

แถมดูจากพฤติกรรมแล้ว หนูเผ่าตัวนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะดี
อะไร จับคนมาต้อนกันอย่างโหดเหี้ยม

ยังไม่ทันที่พวกเราจะได้พูดอะไร วิญญาณพนักงานขาย
หญิงที่พานหลังค่อมตัวอยู่กลับหันไปถ่มน้ำลายใส่หนูดำทันที

“อู๋ ไอ้หนูสกปรก ของก็สั้นไร้สมรรถภาพ ลูกในท้องจะ
เป็นของแกได้ยังไงล่ะ อีกอย่างนะ เด็กนั้นนะฉันเอาออกไปนาน
แล้ว”

“อะไรนะ ไม่ใช่ลูกของฉันนั่นหรือ เป็นไปไม่ได้ เธอบอก
เองว่าจะอยู่กับฉันไปจนฟ้าดินสลายนี้ เธอทรยศฉันนั่นหรือ!”

หนูดำอุทานด้วยความตกตะลึงปนโกรธเกรี้ยว

วิญญาณพนักงานขายหญิง หวังซาซาตอบกลับอย่าง
เย็นชาอีกครั้ง “คิดอะไรของแก ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นว่ายังพอมี

ประโยชน์ สอนอาคมประหลาดๆ ให้ฉันใช้ล่อลวงคนได้ละก็ ฉัน
จะมาคบกับแกทำไม น่าเสียดายที่ครั้งนี้ดันพลาด ไม่งั้นตัวตน
ของฉันคงไม่ถูกเปิดโปง”

ไต่ย็นถึงตรงนี้ ผมอิงไปอยู่สองวินาที

ผมนึกว่าถึงจะเป็นปีศาจร้ายกับผู้หญิงใจโหด แต่ความรัก
ข้ามเผ่าพันธุ์น่าจะเป็นของจริง

ดูเหมือนผมจะคิดมากไปเอง

แต่ผมก็ยังอดสงสัยไม่ได้ ในเมื่อเธอคบกับปีศาจ แล้ว
ทำไมยังต้องไปทำงานเป็นพนักงานขายในโชว์รูมอีก

เพราะชอบงั้นเหรอ...การใช้วิชาอาคมล่อลวงคนทำให้
เธอรู้สึกสนุก?

ผมไม่ถามออกไปในทันที เพราะหนูชนดำตัวนั้นคั่งแค้น
จนแทบระเบิดแล้ว “หญิงสาวแล้ว ฉันรักเธอถึงขนาดยอมมอบ
กรงเล็บให้ แต่เธอกลับหลอกใช้ฉัน มนุษย์ไม่มีใครดีสักคน
จริงๆ”

พนักงานขายหญิงหัวเราะเยาะ “หลอกใช้? แกก็ได้ฉัน เหมือนกันไม่ใช่หรือไง เราต่างฝ่ายต่างได้สิ่งที่ต้องการ นับว่าเป็นแค่การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์เท่านั้น น่าเสียดายจริงๆ อีกนิดเดียวฉันก็จะได้เป็นเจ้าของร้านแล้ว ทั้งหมดเป็นเพราะแก เพราะแกคนเดียว!”

คำพูดสุดท้าย เธอตะโกนใส่ผมเต็มเสียง

ผมเห็นว่าเธอพูดมาถึงขนาดนี้แล้วจึงถามต่อ “เธออยากเป็นเจ้าของร้านโซว์รูมฟอร์เอสน์อะนะ?”

ผู้หญิงคนนั้นจ้องมาที่ผม แววตาเต็มไปด้วยความโกรธ “หึ แนนอนสิ! ถ้าแกมีทรัพย์สินเป็นร้อยล้าน ข้ายังมีโซว์รูมมาเซราตีอีกสองแห่ง เขาบอกว่าถ้าฉันทำผลงานได้ดี มียอดขายอันดับหนึ่งต่อเนื่องครึ่งปี เขาจะหย่ากับเมียแล้วมาแต่งงานกับฉัน ถึงตอนนั้นฉันก็จะได้เป็นคุณนายตระกูลใหญ่ ฉันถึงได้เอาเด็กออกไปไงล่ะ

“ไม่อย่างนั้นฉันจะสู้ชีวิต ขายรถในร้านอย่างเอาเป็นเอาตายขนาดนี้เหรออ ยอมก้มหน้าทน ยอมเอาตัวเข้าแลกกับหนูดำตัวเดียวไร้ค่าแบบนี้ ข้ายังต้องช่วยหลอนักศึกษามาให้

พวกมันกินอีก ขาดอีกแค่ก้าวเดียวแท้ๆ ทุกอย่างกลับถูกแกทำลายลงจนหมดสิ้น...”

พอไต่ย็นถึงตรงนี้ ผมก็เข้าใจทุกอย่างในทันที

ขณะเดียวกัน ผมก็มองพนักงานขายหญิง หวังซาซา
ตรงหน้าด้วยความเวทนาเล็กน้อย

คำพูดนั้นของเธอก่อนนะ ต่อให้ไม่ได้ย็นเขาพูดด้วยตัวเอง
ก็รู้ว่าไม่จริง

หย่ากับเมียหลวงแล้วแต่งงานกับเมียน้อยอย่างเธอ
งั้นหรอ

ถ้าเธอก็รักเธอจริงคงไม่ตั้งเงื่อนไขให้ต้องทำยอดขาย
อันดับหนึ่งติดต่อกันตั้งครึ่งปีหรอก

เห็นได้ชัดว่าเขาแค่ได้สนใจแล้วไม่ยอมรับผิดชอบ เลย
หาข้ออ้างมั่วๆ มาหลอกผู้หญิงคนนี้ แต่พนักงานขายหญิงกลับ
หลงเชื่ออย่างจริงจัง

คงเพราะไต่ย็นคำหวานอะไรบางอย่างเข้าแหง

จากนั้นก็รู้ว่าเธอไปสนิทกับหนูดำนี้ได้ยังไง แล้วยังใช้
คำหวานหลอกมันจนได้กรงเล็บปีศาจพร้อมวิชามารมาอีก

แล้วเธอก็เริ่มใช้วิชาที่ได้มาล่อลวงลูกค้าในโชว์รัมจน
กระทั่งมาเจอผม

ตอนนี้ผมเข้าใจความสัมพันธ์อัน ‘ซับซ้อน’ ระหว่าง
พวกเขาทั้งหมดแล้ว...